

A világszerte sikeres *DUBLIN STREET* szerzőjétől

BÓNUSZ KISREGÉNNYEL!

Jamaica Lane

*Egyetlen szerelmi lecke is elég,
hogy a barátságból
valami komolyabb legyen...*

finep ●
selection

S A M A N T H A Y O U N G

S A M A N T H A   Y O U N G

*Jamaica
Lane*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Tammy Blackwellnek.

Mert ha te nem vagy, Oliviából soha nem lett volna könyvtáros...

*És mert bele kellett csempésznem a könyvbe,
hogy „Dewey dolgozza ki a decimálisodat” ...*

Kedves Olvasóim!

A töletek kapott üzenetekhez gyakran képeket is mellékeltek, amiken az igazi Edinburgh utcáin pózoltok. Akár a Dublin Streeten kapnak lencsevégre titeket, akár a London Road utcatábla mellett vigyorogtok, mámorító a tudat, hogy ennyire szeretitek a sorozatot, a szereplőket és a helyszíneket. Ha Nate és Olivia történetének megismerése után úgy döntétek, hogy a nyakatokba veszitek Edinburgh-t és megkeresitek a Jamaica Lane-t, íme egy kis segítség. Az a helyzet, hogy a címfolytonosság kedvéért vettem magamnak a bátorságot, és megváltoztattam az utcanévet. Jamaica Lane a valóságban nem létezik. Csak Jamaica Street North Lane. Itt található az a picuri garzonlakás, ahol a sorozat következő párosa rájön, hogy az élet sokszor olyan helyzeteket teremt, amikre legvadabb álmunkban sem gondolnánk...

1 . FEJEZET

STIRLING, SKÓCIA

FEBRUÁR

A MINT BEFORDULTUNK EGY ÚJABB UTCÁBA, a lesből támadó jeges szél úgy csapott arcul minket, mintha bosszantaná, hogy az épületek felfogják a támadását. Jégcsap ujjai gonoszul csipkedték kipirult arcomat, miközben a karomat szorosan a testem köré fonva, görnyedten álltam a rohamot.

– Ötödször és utoljára kérdezem... hova megyünk? – bújt még közelebb Joss a vőlegényéhez, Bradenhez.

Braden szétnyitott gyapjúkabátja alá bújtatta, és a derekánál fogva magához vonta. Joss rövid, elegáns blézert és piros színű ruhát viselt, ami második bőrként simult az alakjára. Mint mindenki a lányok közül, ő is túsarkúban volt. Csupán egyetlen ruhadarab óvta a skót tél ellen: a sálja.

Ellie és Jo nagyjából hasonlóan festett: ruha, magas sarkú, könnyű blézer. Az én fekete szövetrodramám egy hajszálnyival melegebb volt ugyan, a selyemfelsőm meg a könnyű szmokingos blézerem

azonban nem jelentett komoly védelmet. Mivel én nem lépdeltem olyan magabiztosan a túsarkúban, mint a barátnőim, kissé lemaradtam a csapattól, amit Jo vezetett a titokzatos úti cél felé.

– Már nincs messze – pillantott hátra a vállá fölött, miközben lendületesen haladt előre a város főutcáján.

Cam, a vőlegénye, féltőn szorította magához, hogy megóvja a hidegtől, mögöttük Braden húga, Ellie, és a srác legjobb barátja, Adam, melengette egymást. Ők is jegyesek voltak. Méghozzá friss jegyesek.

Nekem viszont, velük ellentétben, nem volt vőlegényem, aki megvédjen a szemtelen széltől.

– Nincs messze? – vakkantottam oda Jónak. Mióta valamivel több mint kilenc hónapja megérkeztem Edinburghba, Jo és én szinte elválaszthatatlanok lettünk, így hát teljesen jogosnak éreztem, hogy pofán röhögöm, miután minden különösebb figyelmeztetés nélkül vonszol végig minket a fél városon. Az évszaknak nem megfelelő ruházat is innen eredt. – Ez a дума már akkor megdőlt, amikor a Waverley vasútállomáshoz irányítottad a taxikat.

Jo megállt az útkereszteződésnél, és bocsánatkérő mosolya hirtelen gondterheltté vált.

– Oké, szerintem megjöttünk.

– Biztos? – kérdeztem fogvacogva.

– Ööö... – pillantott Jo az utca túloldalán virító utcatáblára, majd előhúzta a telefonját. – Egy pillanat, srácok.

Ahogy a barátaim összebújtak, kicsit hátrébb léptem, és alaposan szemügyre vettem őket. Rájöttem, nem is zavar annyira, hogy fázzom. Egyszerűen örültem, hogy velük lehetek, és még most sem bírtam elhinni, milyen közel kerültem hozzájuk. Azonnal befogadtak,

részben Jo, részben pedig Nate miatt, aki Cam haverja és egyben az én újdonsült legjobb barátom is volt.

Ahogy ott ácsorogtam, Nate, aki idáig Adammal és Ellie-vel beszélgetett, hátrafordult, és rám villantotta igéző mosolyát.

Ijedten pislogtam, megzavart a hirtelen feltámadó vonzalom. Idáig olyan ügyesen fojtottam el ezt az érzést, hogy teljesen készületlenül ért. Ez a baj azzal, ha a srác, akivel összebarátkozol, totálisan elvesz a lábadról, és nem mellesleg a legdögösebb pasi, akit életedben láttál.

Ez a fellobbanás, ez a váratlanul rám törő érzés gondolatban visszarepített a megismerkedésünk napjához. Komolyan mondom, ki-tüntetést érdemeltem volna, amiért türtőztettem magam...

HÉT HÓNAPPAL KORÁBBAN

Ellie anyukája, Elodie Nichols és a férje, Clark, úgy üdvözöltek minket, mintha mi is családtagok lennénk. Ez jólesett. Így könnyebben megtaláltam a hangot Jo barátaival, meg Jóval, és mivel apámmal úgy döntötünk, hogy Skócia lesz az új otthonunk, ez nem is jött rosszul. Jo klassz csaj. Ő is nehéz időszakon volt túl. Megérdemelte, hogy kényeztessék, és tudtam, hogy Cam az egyetlen, aki képes erre.

Cole és én bementünk Cam lakásába. Amíg Cam és Jo beugrott a boltba egy kis nasiért, úgy döntöttem, a szárnyaim alá veszem Cole-t, hogy a fiatalok kicsit kettesben lehessenek. Úgy volt, hogy Cam barátaival, Nate-tel és Peetie-vel töltjük az estét, hogy velük is megismerkedhessek, és gondoltam, Jo és Cam talán szívesebben lenne egyedül, mielőtt a haverjaik megszállják őket. Alighogy beléptünk az ajtón, Cole

egyenesen a nappaliban lévő játékkonzol felé vette az irányt, én pedig a hátsó helyiség felé indultam. Elmatattam a konyhában, tálakat és tányérokat kerestem a nasiknak. Éppen mosogattam, amikor mély, skót és nagyon férfias hang ütötte meg a fülemet:

– Ööö... te nem Cameron vagy.

Riadtan fordultam hátra, hogy szembenézzek a betolakodóval, de az agyamból a nyelvem felé sorjázó szavak legurultak a lépcsőn, és agyrázkódást szenvedtek.

Ó!

Jaj nekem!

A karba font kézzel az ajtófélfának támaszkodó személy a legszexisebb férfi volt, akit életemben láttam.

A szívem szédületes sebességre kapcsol.

A pasi felvont szemöldökkel konstataálta, hogy egy szót sem bírok ki-nyögni.

– Mi van, elromlott a hangszóró?

A poén hallatán kissé tébolyodott mosolyt villantottam rá, miközben mohón ittam magamba a látványt. Tetőtől talpig végigmértem a srácot, és miután megcsodáltam, fura kis rágást éreztem az alhasamban, olyan alacsonyan, hogy a lábam köze is belebizsergett.

Ajjaj!

Na jó.

Ez új.

Kétségbeesetten próbáltam elfojtani a bizsergésbe hajló remegést, hogy áttörjem a nemi izgalom meg a féltékenység falát, és végre értelmes eszme-cserébe kezdjek az idegennel. Az idegennel, aki, gondoltam, Nate lehet. Jo már egy csomót mesélt Cam szuperdögös barátjáról, Nate-ről. A csaj nem túlzott.

A filmsztárokat megszegyenítő külsejű Nate természetes napbarnított bőrrel büszkélkedhet, ami nem mindennapos egy skótnál, sötét szeme pedig gyakorlatilag koromfekete, bár akkor kajánul csillogott. Ő is elmosolyodott, felfedve szexi gödröcskéit és tökéletes, fehér fogsorát. Ehhez jött még az egyenes, markáns orr, az ajak, amit azért bámultam olyan szemérmetlenül, mert egy olaszos beütésű, excentrikus színészére emlékeztetett, és a póló alól kidudorodó szálkás, kigyúrt bicepsz, ami pedig arra engedett következtetni, hogy a srác csupa izom.

Csodák csodája, a pólója mégis elvonta a figyelmemet az izmairól. MINDEN ELLENÁLLÁS HASZTALAN, hirdette a rajta lévő felirat.

A bénító félénkség, ami a dögös pasik felbukkanásakor szokott úrrá lenni rajtam, azonnal háttérbe szorult, és kitört belőlem a nevetés.

– Csak nem borg vagy? – böktem a pólóra, ami a Star Trekből ismert idegen faj szállóigévé vált köszöntésére utalt.

A srác meglepetten pillantott a felíratra. Amikor újból rám nézett, sötét szemében mosoly bujkált.

– Így vágod a témát? A legtöbb nő azt hiszi, hogy beképzelt bunkó vagyok.

Vihogva döltem a konyhapultnak.

– Gondolom, részben ez a cél. Azért őket is meg lehet érteni. Nem vagy egy kiköpött Star Trek-rajongó.

A srác tekintete élesebbé vált, megkeményedett. Megborzongtam, ahogy lassan, tetőtől talpig végigmért. Halk, rekedtes hangon felelte:

– Te sem.

Az átható pillantás olyan volt, akár egy gyengéd simogatás. Ha nem én állok ott, azt hittem volna, hogy a pasi szándékosan intézte így. És mégis... elállt a lélegzetem. Hirtelen elfogyott körülöttem a levegő, furcsa elektromosság vibrált köztiünk, amit nem igazán tudtam hova tenni.

– Jo barátnője vagy?

Igyekeztem legyűrni a félnélségemet, ami megint kezdett úrrá lenni rajtam.

– Cole nem mondta?

– Csak Peetie ment be a kölyökhöz. Én szomjas voltam, úgyhogy egyenesen a konyhába jöttem. – A pasi majdnem felfalt a szemével, és nyilván mély álomból rázhatta fel a testemet a pillantásával, mert felváltva bizseregtem, lúdböröztem és izzadtam. – Hosszú idő óta ez volt a legjobb döntésem.

Ööö... oké.

– Ja, bocs, Olivia vagyok.

Nate felvonta a szemöldökét, majd hangos torokköszörülések közepette lökte el magát az ajtófélfától. Ezzel együtt a léghő is normalizálódott.

– Te vagy Olivia? Hát persze. Az akcentus. Hát persze.

Zavartan bólintottam, nem egészen értettem a reakcióját.

– Gondolom, te vagy Nate.

A srác mosolya barátságossá vált. Illedelmessé. Így máris elfogadhatóbban éreztem magam.

– Aha, eltaláltad.

– Cam és Jo már úton van. Én meg csak pakolgotok.

– Értem. – Nate belépett a konyhába. Leplezetlen elragadtatással néztem, amint egy pohár üdítőt tölt magának. – Te is kérsz? – emelt fel egy poharat.

– Kösz, nem.

Nate megitta az üdítőt, és amikor újból rám mosolygott, rájöttem, első sorban nem az ideitlen pólója láttán engedtem fel mellette, hanem a tekintete miatt. Hihetetlenül kedvesen nézett rám, és ettől... jó azért nem lazultam el... de nem is feszengtem. Ez egyáltalán nem volt jellemző rám, ha egy ismeretlen pasival hozott össze a sors. Főleg, ha az illető bejött nekem.

– Hogy állsz a videojátékokkal, Liv? – kérdezte nyájasan Nate.

– Ööö, jól.

– Akkor hagyd a mosogatást, és gyere be játszani! – csábított.

– Arra kérsz, hogy legyek a játszópajtásod? – kuncogtam.

Azonnal megbántam, hogy ezt mondtam. Nem akartam flörtölni. Hiszen azt sem tudtam, hogyan kell! Egyszerűen ilyen a humorom, de ez a pasi most azt hiszi, hogy rámásztam...

Nate nevetése azonban eloszlatta az aggodalmaimat.

– De csak azért, mert ismerted az idézetet. Amúgy nem játszunk lányokkal. Gusztustalanok.

Pléhpfával fontam karba a kezemet.

– Ha már itt tartunk, a fiúk is azok.

Nate-nek fülig ért a szája.

– Milyen igaz. Na gyere, Jenki! – intett a fejével az ajtó felé. – Gyors és fájdalommentes megsemmisülés vár rád. Látod, milyen könyörületes vagyok?

– Megsemmisülés? – hahotáztam. – Szerintem összetévesztesz valakivel, mert én két másodperc alatt lenyomlak.

– Tudod egyáltalán, mit játszunk?

– Mit számít az? – ingattam a fejem. – Bármiről legyen is szó, szarrá verlek. Először jól felhúzzuk egymás agyát, aztán jöhet a dózerolás.

Nate hátravetett fejjel nyerített.

– Apám! Na gyere, nagyarc! – fogott karon, én meg majdnem elpirultam az érintésétől. – Bemutatlak Peetie-nek.

Követtem őt a folyosóra, egészen meghatódtam, hogy ilyen gyorsan a kegyeibe fogadott. Azt is sejtettem, hogy a srácok „haverként” könyvelnek majd el. Méghozzá azért, mert mindig ez lett a vége. Engem nem zavart. Csupán annyi dolgom lesz, hogy agyoncsapjam a gyomromban

verdeső pillangókat, valahányszor Nate-re téved a tekintetem. Vagyis addig üssem a kis köcsögöket, amíg mozognak...

– Liv! Liv, minden rendben?

Pislogva tértem vissza a járdára, Stirlingbe, a hidegbe... Nate-hez, aki összevont szemöldökkel állt előttem.

– Min gondolkodtál?

Elmosolyodtam.

– Bocs, azt hiszem, a hideg elzsibbasztotta az agyamat.

– Akkor, gyere ide – karolt belém, hogy közelebb húzzon magához –, mielőtt leesik az ujjad.

Hálásan dőltem izmos oldalának.

– Ez hamarabb is eszedbe juthatott volna. Mondjuk, három utcával ezelőtt.

– Hogy ne lássam a zsigeri réműletet, ami minden sarkon kiült az arcodra? – ugratott Nate a karomat dörzsölgetve.

Elhúztam a számat, de már megszoktam, hogy folyton kötekedik velem, úgymint nem szóltam.

– Bocs, lányok! – vetette hátra Jo a vállá fölött büntudatos pillantással. – Télikabátot kellett volna vennünk.

– S-s-skótok v-vagyunk – vacogta az Adam kabátjába csimpaszkodó Ellie. – K-k-kibírjuk.

Menet közben megszorítottam Nate karját.

– Én viszont amerikai vagyok – emlékeztettem a többieket. – És Arizonából jöttem.

– Én is amerikai vagyok, de részemről minden oké. – Joss hangja sokkal nyugodtabb volt, mint az arckifejezése.

Hirtelen megtántorodott, mert a túsarka beakadt a macskakövek közötti hasadékba. Braden visszarántotta, ő pedig hangosan átkozta a járdát.

– Mert egy százkilencven centis pajzssal vagy összenőve – feleltem szárazon.

Joss nevetve húzódott közelebb az említett pajzshoz.

– Lehet.

– Mi is fázunk – szólt közbe Nate. – De már megszoktuk, és nem rinyálunk miatta.

– Senki sem rinyál – vágott vissza Joss. – Csak így szeretnénk Jo tudtára hozni, hogy ha nem érkezünk meg villámgyorsan, aprófát hasítunk belőle.

Jo felnevetett.

– Mindjárt ott vagyunk... asszem...

Lekanyarodtunk a főutcából nyíló keresztutcába, ahol Jo homlokráncolva nézett fel az épületekre. Átlagos utca volt, furgonok és autók parkoltak az út mentén.

Aznap volt Cam huszonnyolcadik születésnapja, de míg mi abban a tudatban csíptük ki magunkat, hogy Edinburghban fogunk ünnepelni, Jo titkos tervet őrizgetett a tarsolyában. Egyszer csak Stirlingben kötöttünk ki, ami nemcsak gyönyörű hely csodaszép kastéllyal és mesebeli utcákkal, hanem valószínűleg a világ legapróbb városkája is egyben.

Fogalmam sem volt, Jo miért rángatott ide minket.

Hirtelen széles vigyor terült szét az arcán.

– Itt vagyunk – állt meg a sarkon, egy bárral szemközt.

A bár láttán zavartan néztünk össze. Semmi különös nem volt benne. Csak egy... közönséges bár.

– Hol? – kérdezte halkán Cam.

Remegett a szája a visszafojtott nevetéstől.

– Hát itt – mutatott felfelé a barátnője, és a tekintetünk a bár bejárata fölötti falazatba fúrt utcatáblára siklott.

CAMERONIAN PLACE

Pillanatok alatt kapcsoltam, és kitört belőlem a nevetés.

– Egy utcatábla miatt rángattál el minket Stirlingbe? – kérdezte hitetlenkedve Nate.

Jo bizonytalanul bólintott.

– Ez nem akármilyen utcatábla. Cameronnak szülinapja van. Megérdemli, hogy a saját utcájában koccintsunk az egészségére.

A fiúk, Camet kivéve, kissé elképedtek a csaj észjárásán. A vőlegénye azonban magához húzta, és olyan szemekkel bámult rá, hogy elszorult tőle a szívem.

– Nagyon klassz, kiscicám! – Lágyan megcsókolta Jót. – Köszönöm.

Irigységgel vegyes boldogság kapott el, földbe gyökerezett tőle a lábam. Örültem, hogy Jónak végre van valakije, aki még a lába nyomát is megcsókolja, de gyakran felmerült bennem a kérdés, vajon nálam is eljön-e majd az a nap, amikor egy pasi úgy néz a szemembe, mintha senki más nem létezne a világon.

A Jóra tett csípős megjegyzések riasztottak fel a töprengésemből, és nevetve léptem be a fűtött bárba. Kicsit túlóltözöttnek hathattunk a hétköznapi környezetben, de mivel alapvetően lazák vagyunk, egyikünk sem akadt ki különösebben Jo kalandtúráján. Sőt, szerintem titokban még a srácok is aranyosnak találták a meglepetést.

Mert aranyos is volt. Jo igazi angyal, nem csoda hát, hogy ilyen elképesztő cukiságokra ragadtatta magát: képes volt elvonszolni minket egy másik megyébe, csak hogy Cam a saját nevét viselő utcában ihasson.

Apa kezdettől fogva rengeteget mesélt Jóról. Először haragudtam a csajra, aki élete első tizenhárom évében végig maga mellett

tudhatta az apámat, míg én csak hírből ismerhettem őt. Anya soha egy rossz szót sem szólt apára, és kissé koraérett gyerekként, olyan barátok között, akiknek az elvált szülei kígyót-békát kiabáltak egymásra, enyhén furcsálltam, hogy anya nem haragszik a pasasra, aki ott sem volt a születésemkor. Magánnyomozásba kezdtem, hónapokig gyötörtem anyát, míg végül meg nem tört.

Emlékszem, mennyire haragudtam rá, hogy soha még csak nem is említette apámat.

Miután apa és anya – aki a Glasgow-i Egyetemen volt cserediák – megismerkedett, szenvedélyes viszony alakult ki köztük, aminek anya vetett véget, mikor a program végén hazautazott Phoenixbe. Már az Államokban volt, amikor felfedezte, hogy teherbe esett. Csak jóval később vallotta be, hogy azért nem vette fel a kapcsolatot apával, mert halálosan szerelmes volt belé, és nem akarta, hogy apa pusztá kötelességből legyen vele. Szerettem anyát, de azért ő sem volt tévedhetetlen. Fiatal volt, és hagyta, hogy az önzősége döntsön helyette. Tizenhárom évesen csak ez foglalkoztatott. Sokáig tartott, mire kibékültünk.

Később persze megbántam, hogy ennyi időt elpocsékoltam.

Az, hogy apa az egész skóciai életét felszámolta, hogy apja legyen egy kislánynak, akit még csak nem is ismert, amíg én fel nem kuttattam őt, jól mutatja, milyen fából faragták. Mindent feláldozott, hogy velem lehessen. De ezzel magára hagyta Jót.

Amikor Cam megkereste apámat, hogy vegye fel a kapcsolatot Jóval, ráébredtem, a tetteim milyen komoly hatással voltak Jo életére. Az apja börtönben ült, az anyja alkoholista volt, így apa, Jo apjának régi barátja volt az egyetlen stabil támasz Jo és az öccse, Cole életében. Persze apa csak Edinburghban tudta meg, hogy Jo anyukája, Fiona súlyos alkoholbeteg lett, és emiatt Jónak kellett felnevelnie a saját öccsét. Mind a kettőnket furdalt a lelkiismeret.

Jo és Cam társasága azonban kicsit enyhített a büntudatomon. A sok viszontagság után Jo végre rátalált arra a férfira, aki felismer- te a benne rejlő kincset, és a neki járó tisztelettel és szeretettel vet- te körül.

Miközben a korsó söromet kortyolgattam, amire Nate hívott meg, sorban szemügyre vettem a barátaimat. Csupa olyan ember- rel voltam körülvéve, akik a poklot is megjárták, de végül megtalál- ták az igazit.

Jo és Cam mellett Joss, félig amerikai, félig skót származású hon- fitársnőm ült, aki a virginiai kiüresedett életéből menekült Edin- burghba. Belegondoltam, milyen veszteségek érték Josst, és fogal- mam sem volt, hogy bírt talpon maradni. Én is huszonegy évesen veszítettem el anyát, de el sem tudtam képzelni, mit érezhetett Joss, amikor alig tizennégy évesen az egész családja eltűnt mellőle. A be- számolók szerint, amikor összeköltözött Ellie-vel, és megismerte Ellie bátyját, Bradent, még elég zilált idegállapotban volt. Joss lelki gondjai miatt a kapcsolat nem volt zökkenőmentes, de végül min- den jóra fordult. Három hét volt hátra Joss és Braden esküvőjéig.

Aztán itt van Ellie és Adam. Jól kijövök Ellie-vel, mert mind a ketten romantikus idealisták vagyunk, és Ellie mindent elmesélt az Adamhez fűződő kapcsolatáról. Ellie évekig szerelmes volt a bátyja haverjába, de a srác a tizennyolcadik születésnapjáig észre sem vette őt, és évekbe telt, mire megtette az első lépést, utána meg azzal jött, hogy óriási hibát követett el. Állítólag nem akarta feldúlni az Ellie- hez és Bradenhez fűződő barátságát. Hónapokig ment a huzavona, aztán Ellie úgy döntött, örökre megszabadul Adamtól, ekkor azon- ban agydaganatot diagnosztizáltak gyönyörű és erős barátnőmnél, és Adam végre felvállalta az érzéseit, hogy a szerelmével lehessen. Ellie tumora szerencsére jóindulatúnak bizonyult, Adam pedig, hála az

égnék, az utolsó pillanatban észhez tért, és ezzel örökre elnyerte Ellie szerelmét. Már jó ideje jegyben jártak, de csak nemrég jelentették be, és már az eljegyzési gyűrű is ott csillogott Ellie bal kezén.

Szerelem vett körül, de nem az a nyálas, erőszakos, „csak azért is a képedbe nyomom”, hanem az az igazi, meghitt, „minden hülyeségedet és idegesítő szokásodat ismerem, mégis imádlak”-fajta.

– Hétfőn lesz az utolsó ruhapróba, Joss – szólalt meg hirtelen Ellie, és belekortyolt a mojitójába.

Adam mellett ült, aki Jo és Cam mellett nyomorgott az egyetlen szabad bokszban. Joss, Braden, Nate és én az asztal körül ácsorogtunk. Nem győztem átkozni magam, amiért hagytam, hogy Jo rábeszéljen a tízcentis túsarkúra.

– Kösz, hogy emlékeztetsz – simult Bradenhez Joss. – Fel kell készülnöm Pauline epés megjegyzéseire.

Cam a homlokát ráncolta.

– Miért üzletelsz a nővel, ha ekkora paraszt?

– A ruha miatt – vágtuk rá kórusban Jóval és Ellie-vel.

Alig három hónapja laktam Edinburghban, amikor az a megtiszteltetés ért, hogy Joss felkért, legyek az egyik koszorúslánya. Az egyetemi barátnője, Rhian is feljött Londonba a hétvégére, és közösen nekiindultunk, hogy ruhát keressünk Jossnak meg a koszorúslányoknak. Joss, miután többször is összetűzésbe keveredett Ellie-vel a színeket illetően, a pezsgőszín mellett döntött. Végül egy New Town-i esküvőruha-szalomban kötöttünk ki, ahol a tulajdonos, Pauline, maró kritikával illette a hiányzó vagy éppen túlburjánzó idomainkat.

Túl bögyös, túl lapos, túl sovány, túl kövér...

Már éppen indultunk volna kifelé, amikor Joss előlibbent egy ruhában, amit a néember javaslatára próbált fel, és Ellie sírva fakadt.

Igen, olyan gyönyörű volt.

Pauline tudja, hogyan öltöztessen fel egy menyasszonyt, csak a megfelelő hangnemet nem sikerül eltalálnia a kuncsafttal. Jobban mondva, bárkivel. Az önbizalmam elég ingatag lábakon áll, és nem kevés sérelmet dédelgetek a testemmel kapcsolatban, ezért a boltból kilépve úgy éreztem magam, mint egy túlméretezett tehén. *Köszö, Pauline!*

Joss nevetve nézett fel Bradenre.

– Úgy tűnik, jó a ruha.

– Felfogtam – dünnyögte Braden. – Bár én egész nap azt fogom várni, hogy végre levehessem rólad.

– Braden – nyüszített fel Ellie –, ne előttem!

– Ha nem a szemem láttára smárolsz Adammal, akkor én sem teszok sikamlós megjegyzéseket a feleségemre.

– Még nem a feleséged – emlékeztette Nate. – Minek siettetni a dolgot?

– Nate, látom, már megint kiütközött rajtad a kapcsolatfóbiád – horkantam fel.

Nate tettetett megütközéssel fordult felém.

– Hol? – tapogatta végig az arcát aggódalmasan. – Vedd le rólam!

A hüvelykujjammal lesöpörtem egy képzeletbeli porszemet az arcsontjáról, majd sietve megnyugtattam:

– Tessék. Már el is tűnt.

– Phű! – Nate belekortyolt a sörébe, és a bárpult felé pillantott. – Ha rajtam marad, senki sem fekszik le velem.

– Bájos – motyogtam.

Nate szentelenül vigyorgott, majd a bárpultnál csoportosuló nők felé intett a fejével.

– Hív a kötelesség.

Lazán átszambázott a termen, és megállt egy lány mellett, aki a barátaival izogatózott. A barátok félrehúzódtak, Nate és a csaj pedig vad flörtölésbe kezdett. A lány természetesen gyönyörű volt: szép vonások, hosszú fekete haj, krémfehér bőr, gömbölyű idomok. Egy kicsit túlsúlyos volt, mint én, de velem ellentétben neki jól álltak a pluszkilók. Ez, mondjuk, Nate javára szólt. Nem volt konkrét ideálja, nem érdekelte, hogy a csaj sovány, kövér, bögyös vagy sportos-e. Ha aranyos volt és nőies, Nate már rá is repült.

Nate-nek elég volt elmosolyodnia, és a kis barna azonnal olvadozni kezdett. Ami a legkevésbé sem lepett meg. A száznál is több centis Nate nem kifejezetten magas, de harcművészettel tökéletesre csiszolt fizikumának, gyönyörű arcának és veleszületett karizmájának köszönhetően a nők zömét a legkevésbé sem érdekelte, hogy fölé tornyosulnak a túsarkújukban, ha utána a karjaiban tölthették az éjszakát.

Én voltam a kivétel. Nate nem nőként tekintett rám, tehát nem láttam értelmét, hogy ábrándokat szövögessen róla. Azt hiszem, jobban beleláttam Nate lelkébe, mint az emberek többsége, ezért sem okozott nehézséget, hogy a barátságában tartsam őt. Ha éreztem is vonzalmat iránta, elfojtottam magamban, mert tudtam, hogy úgysem vezetne jóra. Gondoltam, inkább legyünk haverok vele, mint hogy örökre elveszítsem. Mert a kapcsolatfóbiája és a szemérmetlen nőfaló mentalitása ellenére alapjában véve jó srác és hűséges barát volt.

– Ennek annyi – közvetített halkán Joss.

Felvont szemöldökkel fordultam felé, és láttam, hogy vigyorogva bámulja Nate-et meg a lányt.

– Soha nem ígéretet felelőtlenül.

– Nem kell megvédened – nevetett Joss. – Vágom, hogy Nate nem beszél mellé, de tudjuk, milyenek a lányok. Szelektív a hallásuk.

– Igen, de Nate már-már tökélyre fejlesztette ezt a képességét. Olyan ez nála, mint a hatodik érzék. Amint megérzi, hogy a csaj másképp áll hozzá, lelép.

– Alig várom, hogy valaki megszívassa – kotyogott közbe Ellie, gonosz mosolyt villantva Nate-re.

– Én is – pillantott rám jelentőségteljesen Jo, de aztán sietve félrekapta a tekintetét, én pedig úgy tettem, mintha halvány fogalmam sem lenne, miről beszél.

Gyorsan témát váltottam.

– Láttátok Cam új tetkóját? Cole tervezte – mondtam büszkén.

Cole Walker a legrendesebb gyerek, akit életemben láttam. Jo nagyszerű munkát végzett, és a két testvér, azon kívül, hogy mindenkiben számíthatott egymásra, még Cameron MacCabe-et is megkapta jutalmul. Cam és Cole rokon lelkek – mindketten művészek, mindketten irigyelt különcök –, és Cam végül megbízta Cole-t, hogy tervezzen neki új tetoválást.

Ami fantasztikusan sikerült.

Egy stilizált C és J betű rejtőzött a Cole keze nyomát dicsérő törzsi minta csipkézett indái és éles kacskaringói között.

– Muti! – könyörgött kaján vigyorral Ellie.

Cam a fejét rázta.

– A bordáim fölött van.

– Nyugi, nem fogunk elájulni a hasizmaidtól – ugratta Joss.

– Pedig jó kis hasizmok – paskolta meg büszkén Jo Cam hasát.

Braden nagyot kortyolt a whiskyjéből.

– Én személy szerint nem vagyok kíváncsi rájuk. Még a végén... besárgulok.

Adam pléhpfával bólíntott.

– Én is ettől félek.

– Rohadjatok meg! – motyogta Cam, de az ajka elégedett mosolyra húzódott.

– Hát, ha Cam ilyen rosszfej... – nyúltam be dohogva a táskámba. Kitapogattam, előhúztam és széthajtogattam a papírlapot, hogy körbemutathassam a Cole szignóját viselő rajzot. – Tessék, ez az.

Amíg a többiek a rajzot csodálták, Jo rám mosolygott.

– Magadnál hordod?

– Persze, sőt még alá is írtam Cole-lal.

– Csak még jobban magadba bolondítod – nevetett Jo.

– Megérdemli, hogy éreztessük vele, milyen ügyes – rántottam meg a vállamat.

– Az biztos.

Egymásra mosolyogtunk, miközben a többiek ódákat zengtek Cole tehetségéről.

Hamarosan Nate is csatlakozott hozzánk. A kis barna visszatért a barátaihoz, de fél szemmel Nate-et figyelte.

– Mi van, nem...? – kíváncsiskodtam, sokatmondó pillantást lövellve a nő felé.

– De – felelte Nate kislány vigyorral. – Csak megmondtam neki, hogy a haverom születésnapját ünnepeljük, és most vele akarok lenni.

Nate állta a szavát, és záróráig velünk maradt. Éppen indulni készültünk, amikor a fülembé súgta:

– Én leléptem.

Rámeredtem, és a szemem sarkából a kis barnára sandítottam.

– Oké. Érezd jól magad!

Nate rám kacsintott, és két puszit nyomott az arcomra.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Meglesz.

Miután elbúcsúzott tőlünk, kézen fogta a lányt, és távozott. Féltekenyen bámultam az üres ajtót. A barátom a csábítás mestere volt. Ha le akart feküdni valakivel, akkor meg is tette.

Sajnos néhányunknak ez nem ment ilyen könnyen.